

Rovers

Rovende Roemenen hebben ons dorp ontdekt. Of het Roemenen zijn is de vraag, voor het gemak wordt dat wel zo gebracht. Dat ons dorp steeds vaker bezoek krijgt van winkelende mensen die de Nederlandse taal niet machtig zijn staat buiten kijf. Soms met speciale aandacht voor alle manden die winkeliers uitnodigend buiten hun deur hebben staan als lokkertje om binnen te komen. Die laatste uitnodiging wordt soms overgeslagen, want een handig artikel is vooral al langsbroddend zo meegenomen." Op zijn Napels, een luide toeter als dank. "Vroeger rende ik er achteraan als er iets uit de winkel was gestolen en ik de dief in de gaten had", sprak een verkoopster van een van de vele winkels die worden aangedaan. Nu gaat dat niet meer". Haar gestalte was op haar gevorderde leeftijd niet meer bedoeld om wedstrijdje te lopen. "Ik denk dan maar, ze zullen het wel harder nodig hebben dan wij." Zoiets van ontwikkelingswerk in natura i.p.v. in het mandje.

Met "kan je even op de zaak letten", eindigde de verkoopster haar verhaal op de stoep voor de winkel aan de overkant van mijn flatje. Haar opgewonden staat zag ik al van verre toen ik aan kwam fietsen. Dat vroeg om een verklaring. "Ik moet het voorval even melden aan de overkant", eindigde zij. "We letten altijd op mekaars winkel en seinen met een duidelijk gebaar door als we mensen spotten die van gratis houden op de verkeerde manier."

Er waren net daarvoor vier personen, die zogenaamd geïnteresseerd waren in elektrische bedden, de beddenzaak binnen geweest. Ze werden al gezocht bleek later. Hun gedrag was dusdanig vreemd geweest dat de argwaan op tijd was gewekt. Toen zij dit viertal snel de winkel had uitgewerkt werden ze verderop door de politie ingerekend. Kennelijk werden ze al gezocht en zochten zij een schuilplek in haar winkel.

"Prima, doe ik wel, probeer ik meteen wat matrassen uit," want ik ben nog op zoek naar een alternatief van waar ik nu op slaap, sprak ik geruststellend na het beluisteren van haar verhaal.

De keuze was snel bepaald. Een prachtig opgemaakt tweepersoonsbed voorin de winkel zag er uitnodigend uit. Na een lange fietstocht is het heerlijk om de benen uit te strekken. Zo gedacht, zo gedaan.

“En ligt hij lekker?”, sprak de onverwachte klant, die mij betrapte op de ongewone verkoophouding, in dit vak tenminste.

“Prima”, zei ik opgeschrikt. “U kunt het zelf ook uitproberen, de dame die u verder kan helpen is even aan de overkant om de buurt te waarschuwen voor het gespuis dat op eigen wijze aan het winkelen is.”

“Maar even terugkomend op de kwaliteit van dit matras kan ik stellen dat je er slapend rijk in kan worden”, zei met de overtuiging van een verkoopster die er verstand van heeft. Mits je alert blijft, want dat is het Adagium van deze tijd.”

Beatrijs van den Brink, 1 maart 2014